

ק"פ 11008/03/20 - ד"ר ד"כ נגד כרמית נעמן, עו"ד

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 11008-03-20 כ' נ' נעמן

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
הקובל	ד"ר ד"כ ע"י ב"כ רפי רויטגרונד
נגד	כרמית נעמן, עו"ד
הנקבלת	
החלטה	

כללי:

בפני בקשה לביטולה של קובלנה פלילית מתוקנת.

הקובלנה מייחסת לנאשמת ביצוע עבירות של **איסור לשון הרע** - סעיף 8 לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965; **היזק בודון** - לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

יצוין, כי מכתב הקובלנה עולה, כי הקובל מייחס לנאשמת עבירה נוספת, של **גילוי סוד מקצועי** - עבירה לפי סעיף 496 לחוק העונשין, אך עבירה זו לא יוחסה לנאשמת במפורש, במסגרת הוראות החיקוק שבכתב הקובלנה המתוקן, ולמרות זאת, אתייחס אליה בהחלטה זו.

להלן תמצית העובדות הנטענות בכתב הקובלנה:

בתאריך 22.04.2015 נשלח מייל מהנאשמת למח"ש, אליו צורף עותק מלא מצוואת אימו המנוחה של הקובל ז"ל. נטען, כי החוק מאפשר המצאת עותק מצו קיום הצוואה, אך לא את המצאת הצוואה, כפי שנעשה. יתרה מכך, נכתב מפורשות באותו מייל, "**שימי לב שד' הבת של מ' (מ' - אחות הקובל), שילמה עבור המצאת התיק של צו הירושה של אחיה של א' ז"ל ביום 7.5.14 שם יכלו לקבל את דוגמאות החתימה של המנוחה א' ז"ל שהיא זו שביקשה את הצו**".

נטען, כי נציג היועמ"ש הוציא הבהרה חד משמעית לתיק המשפחה שנסוב סביב קיום צוואת המנוחה ז"ל, וזאת לבקשת כב' המותב שדן בתיק, וכי דברים אלו מנותקים מכל הקשר, ומסמכים נטענים אלו, מעולם לא היו בידי הקובל ואחותו.

כן נטען, כי הדברים לעיל, רומזים בצורה מפורשת, כי הקובל לקח דוגמת חתימה מתיק רשם הירושות, וזיף את חתימת

המנוחה עפ"י הדוגמא הנ"ל, ועל כן יש בכך יש משום לשון הרע כלפיו והיזק בזדון.

עוד נטען, כי בתאריך 16.08.2016 נשלח דוא"ל ע"י עו"ד זוהר המדיני-קבסה, המועסקת במשרדה של הנאשמת, ואשר מונחת על ידה, לחוקר חסן ממח"ש, וכנספח לו, צירפה פסק דין בעניינו של הקובל שניתן בדלתיים סגורות, מסמך שנושא את ההדפס "דלתיים סגורות". כמו כן, נכתב מפורשות **"בהליך של ד' (הקובל), וגרושתו ט' - נמצא כי ד' זייף את חתימת ט' על הסכם שלכאורה נחתם..."**.

הקובל טוען, כי מדובר בשקר, שאין בו קמצוץ אמת, וזאת על פי ההליך שהתקיים בתיק המשפחה שנדון בפני כב' השופט סילמן ניצן, ולכן הטענות הנ"ל מהוות לשון הרע והיזק בזדון.

עוד טען, כי באותו המייל מתאריך 16.8.2016 נכתב מפורשות **"לידיעה, בין ד' לבין אחיו (א') קיים הליך משפטי בטענת זיוף צוואת האם"**. לטענת הקובל, מדובר בטענה שקרית נוספת, שאין לה שום שחר. הנאשמת מנחה ומורה למח"ש/מדינת ישראל כיצד ומה לחקור. דברים המהווים לשיטתו לשון הרע והיזק בזדון.

מוסיף הקובל וטוען, כי לאור מעשיה אלה של הנאשמת, תוך שהיא זורה חול בעיני מח"ש, התקבלה ביום 7.8.2017 החלטה במח"ש, להגיש נגדו ונגד אחותו, כתב אישום חמור ביותר.

לטענת הקובל, כתב האישום הוגש בשל מעשיה של הנאשמת, שפועלת אך ורק למען האינטרס האישי שלה, תוך שהיא בזה לחוק, ומבצעת מניפולציה אל מול "גוף רופס וחלש" כלשונו (כשהוא מכוון דבריו למח"ש), שמקבל כל שקר כאילו היו עובדות, זאת ללא שום בדיקה מצידו. נטען, כי מעשי הנאשמת מהווים לשון הרע והיזק בזדון.

בהמשך ולאחר הגשת הבקשה לסילוק הקובלנה על הסף על ידי הנאשמת, ביקש הקובל, לתקן את קובלנתו ולהוסיף סעיף נוסף לקובלנתו, וזאת בנוגע לטענות שהעלתה הנאשמת בבקשה לסילוק כתב הקובלנה.

בקובלנה המתוקנת התייחס הקובל לטענת הנאשמת כאילו הוא זייף את חתימת אחיו, וכן התייחס למשפט שהתנהל בין השניים על זיוף ירושת אימם בזיקה לדוא"ל מיום 16.8.16. הקובל טוען, כי טענת הנאשמת בנוגע לכך, מהוות לשון הרע.

כמו כן, במהלך טיפולה של הנאשמת בתיק 30996-10-14 בבית המשפט לענייני משפחה בחיפה, ביקשה הנאשמת צו המופנה לשני בנקים על מנת שיגלו את התנועות בחשבון אימו המנוחה ז"ל.

בית המשפט לענייני משפחה נתן החלטה בתיק ביום 7.5.2020, בה סירב, לדבריו, לתת צו לשני הבנקים הנ"ל, על מנת שיעבירו אינפורמציה כמבוקש לידי הנאשמת ומרשה. עוד נטען, כי למרות החלטתו זו של כב' השופט, נתנה הנאשמת הוראה לשני הבנקים, כי בידה צו המכוון אליהם, והמתיר לה לקבל מידע סודי מתנועות חשבון הבנק של המנוחה.

לדבריו, שני הבנקים מסרו לה את המידע המבוקש, למרות שלא היה בידיה צו של השופט, כנטען על ידה.

לטענתו, הנאשמת עשתה שימוש במידע שקיבלה מהבנקים, והפיצה אותו שלא כדין, תוך התבססות על מעשה המרמה שלה, תוך שהיא מגלה את תוכנו, לכל מי שביקשה את תמיכתו. לטענתו, מדובר בעבירה של גילוי סוד מקצועי, עבירה על סעיף 496 לחוק העונשין.

טענות הנאשמת:

הנאשמת הגישה בקשה לסילוק על הסף של כתב הקובלנה.

לאור נוסח הבקשה שבפני בית המשפט, יוער, כי אין מדובר בהליך אזרחי, ולכן בקשה לסילוק תביעה על הסף, אינה האפיק הדיוני המתאים במשפט פלילי. המסגרת הדיונית המתאימה ביותר לבקשה זו, הינה בקשה לביטול כתב הקובלנה הפלילי, במסגרת הטענות המקדמיות המצוינות בסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי, (נ"ח) התשמ"ב 1982.

הנאשמת טוענת מספר טענות עיקריות:

ראשית, טוענת הנאשמת, כי הקובל עושה שימוש בהליך זה, על מנת להטריד אותה, וזאת בהמשך לשורת מעשים אחרים שביצע, כגון פנייה לפרקליטות המדינה, ופנייה לוועד הארצי של לשכת עורכי הדין, בתלונות על התנהלותה של הנאשמת.

שנית, טוענת הנאשמת, כי לאחר שהוגשה תלונה ונחקרו הקובל ואחותו במח"ש, הוחלט להגיש נגדם כתב אישום, בתיק אשר בו מתנהלים בימים אלה דיוני הוכחות בבית משפט זה. לדבריה, התיק היה קבוע לסיכומים ליום 9.8.20.

כמו כן, ציינה הנאשמת, כי בית המשפט בהליך האזרחי קבע ביום 24.3.20, בפסק דין מנומק, כי הצוואה המדוברת אכן זויפה.

שלישית, טוענת הנאשמת, כי העובדות המתוארות בכתב הקובלנה אינן תואמות את סעיפי החיקוק, ואינן משתכללות לכדי עבירות פליליות. בנוסף, טענה הנאשמת כי מדובר בהליך שאינו מתאים לשמש כקובלנה פלילית.

בסיכומו של דבר עותרת הנאשמת לביטול כתב הקובלנה ובחיוב הקובל בהוצאות.

תגובת הקובל לבקשה לביטול כתב הקובלנה:

הקובל באמצעות בא כוחו, השיב כי טיעוני הנאשמת כלליים ואינם יכולים לבסס בקשה למחיקת הליך על הסף ללא

בירור עובדתי מעמיק.

כמו כן, נטען כי הקובלנה מייחסת סעיפים נוספים (סעיפים 452 ו- 496 לחוק העונשין) המייחסים לנאשמת היזק בזדון וגילוי מידע סודי.

עוד נטען, כי הטענות העובדתיות המרובות שבבקשת הסילוק, מקומן להתברר בהליך העיקרי ולא בדרך מקוצרת של בקשה ותגובה. עוד נטען, כי לא נמצאה תשובה לטענות בדבר הפצת המידע הבנקאי על ידי הנאשמת.

בדיון שהתקיים בבקשה ביום 04.06.2020, לשאלת בית המשפט בכל הנוגע לעבירת ההיזק בזדון, טען הקובל, כי נגרם לו נזק ממוני. עוד טען, כי גם אם לא מתקיימת עבירה לפי סעיף זה, עדיין ישנה עבירה נוספת לפי סעיף 8 לחוק לשון הרע ביחס לאמירותיה של הנאשמת, במסגרת הודעת דוא"ל שנשלחה למח"ש, ובה טענה, כי הקובל זייף את חתימת גרושתו על הסכם שלכאורה נחתם.

יוער, כי באותו עניין, טענה הנאשמת, כי בכתב הקובלנה, הקובל מציין כי עו"ד המועסקת על ידה שלחה את הדברים, וכי היא מואשמת לכאורה בקובלנה במעשה שלא ביצעה, וכדי לחייב אותה באחריות על דוא"ל שמישהו אחר שלח, על הקובל להוכיח ידיעה שלה.

בטרם הכרעה ודיון בבקשה לביטול כתב הקובלנה, ביום 2.8.20, ניתנה החלטה על ידי בית המשפט לפיה על הצדדים להודיע האם הועבר לנאשמת מלוא חומר החקירה בתיק, כולל רשימת חומר החקירה.

ביום 3.8.20 הודיע ב"כ הקובל, כי **"אין ספק כי לנאשמת יש את כל החומר הנוגע לקובלנה...אין ספק כי עד היום לא ביקשה לראות את החומר...אין שום בעיה להציג בפניה את החומר...הנקודה שיש לה חומר זה"**.

ביום 6.8.20 השיבה הנאשמת להחלטת בית המשפט ומסרה כי **"לא קיבלה כל מסמך ו/או פירוט כלשהו מהקובל ו/או מבא כוחו"**.

ביום 6.8.20 ניתנה החלטה המורה על העברת מלוא חומר החקירה שיסומן באופן מסודר לידי הנאשמת, אשר תגיע למשרדו של ב"כ הקובל על מנת לקבלו.

ביום 9.8.20 נערך דיון בין הצדדים ובו הצהירו הצדדים, כי לא הספיקו לתאם ביניהם מועד להעתקת חומרי החקירה. כמו כן, ביקש ב"כ הקובל להשלים את טיעונו בעניין הבקשה לביטול כתב הקובלנה.

בית המשפט אפשר הגשת השלמת טיעון ולנאשמת להגיב להשלמת הטיעון. כמו כן, הורה כי ב"כ הקובל יאפשר

לנאשמת לצלם את חומר החקירה.

ביום 18.8.20 הגיש הקובל השלמת טיעון לתגובתו, ובה טען כי מדובר בהליך פלילי ועל כן הכלים האזרחיים אינם של סילוק על הסף אינם מתאימים, אלא המסגרת לבקשה היא בסעיף 149 לחסד"פ, וכי הנאשמת אינה נסמכת על הטענות בסעיף הנ"ל. עוד נטען, כי לא ניתן להחליט בבקשה זו מבלי שהונחו בבית המשפט כל הראיות ונשמעו כל העדויות הנוגעות לעובדות הנטענות בכתב הקובלנה.

ביום 20.8.20 הגיבה הנאשמת וביקשה כי בית המשפט יתן החלטה בבקשתה. המבקשת טענה, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה. כמו כן, טענה כי הקובל מטריד אותה באופן שיטתי והגיש נגדה במקביל תביעה כספית נוספת לבית המשפט בתל אביב.

בנוסף, נטען כי הקובל מגיש קובלנות באופן שיטתי תוך זלזול בהליך המשפטי. עוד הוסיפה הנאשמת ומסרה, כי נגד הקובל מתנהל הליך פלילי בגין מעשי זיוף וקבלת דבר במרמה, וכן כי ערעורו של הקובל נגד החלטת בית המשפט לענייני משפחה נדחה, תוך שהקובל חויב בהוצאות.

מכאן אעבור לדיון ולהכרעה לגופו של עניין.

דיון והכרעה:

בפתח הדברים אחזור ואציין, כי מדובר בבקשה לביטול כתב קובלנה מכוח סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי, המאפשר ביטול כתב קובלנה על בסיס אחת מהטענות המקדמיות המנויות בו.

את טענות הנאשמת, ניתן לשבח במסגרת הוראת סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי, שעניינה **"העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה"**. לטענה מקדמית זו, זיקה וקשר הדוק להוראת סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובעת, כי כתב האישום יכלול את כל תיאור העובדות המהוות את העבירה המיוחסת, ובכלל זה, הן את היסודות הפיזיים של העבירה, והן את היסודות הנפשיים שבה, וכך נקבע:

"סיפור העובדות" חייב לשקף את כל "מרכיבי העבירה" המיוחסת לנאשם, הן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הפיזי", והן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הנפשי" שבה" (קדמי, על הדין בפלילים, (מהדורה מעודכנת), תשס"ט-2009, עמ' 915. וראו עוד שם בעמ' 919).

על כן, ברי כי אין מדובר בדרישה פורמאלית גרידא, וקיימת חשיבות, כי כתב האישום יכלול את כל העובדות המקימות את העבירה, הן עבור בית המשפט המתבסס על אותן העובדות בבואו לכתוב את הכרעת הדין בעניין שבפניו, והן עבור

הנאשם הדרוש להתגונן בפני האישומים המיוחסים לו ומזכותו לדעת מהן העובדות והאישומים המלאים נגדם עליו להתגונן.

לאחר שעיינתי בכתב הקובלנה המתוקן, לא מצאתי כי העובדות המתוארת בה, גם אם יוכחו, יש בהן כדי לבסס את העבירות הנטענות בקובלנה כנגד הנאשמת.

לנאשמת יוחסו בכתב הקובלנה עבירות של לשון הרע, היזק בזדון, ובמסגרת עובדות הקובלנה יוחסה עבירה נוספת של גילוי סוד מקצועי.

להלן אדון בעבירות אלו, כסדרן, ואראה, כי אין בעובדות הנטענות בכתב הקובלנה, גם אם יוכחו, כדי לבסס יסוד סביר להרשעה בעבירות אלה.

היזק בזדון:

עבירת היזק בזדון קבועה בהוראת סעיף 452 לחוק העונשין, וזו לשונה:

"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר."

סעיף 34כד לחוק העונשין, מגדיר את המושג **"נכס - חי או דומם היכול לשמש נושא לבעלות"**. ודוק: הוראת החוק מכוונת עצמה לגרם-נזק לנכס דומם, כמו: מקרקעין, מיטלטלין או כל חי.

בעובדות נשוא כתב הקובלנה, נטענו טענות, הנוגעות לגרימת נזק ממוני לקובל כתוצאה ממעשה לשון הרע מצד הנאשמת הבאה לידי ביטוי במסירת טענות שקריות לכאורה לידי מח"ש.

הקובל טוען שבמעשיה הנאשמת רמזה בצורה מפורשת, כי הקובל לקח דוגמת חתימה מתיק רשם הירושות, וזייף את חתימת המנוחה. עוד טוען הקובל, כי דברים שנשלחו על ידי עו"ד קבסה, המועסקת במשרדה של הנאשמת, למח"ש והאמירות כי הוא זייף את חתימת גרושתו, וכן שבין הקובל לאחיו קיים הליך משפטי בטענת זיוף צוואת האם, כמו גם העברת פסק דין בדלתיים סגורות מהווים לשון הרע, וגרמו לנאשם לנזק ממוני עקב כך.

לאור יסודות עבירת ההיזק בזדון אותה מייחס הקובל לנאשמת, הנוגעות כאמור לגרימת נזק לנכס, הרי שאף לו הייתי מקבל את כל טענותיו של הקובל בכתב הקובלנה, אין מדובר במעשים העולים לכדי השתכללותה של עבירת היזק בזדון.

אין במעשים הנטענים, לו יוכחו, כדי להוות מעשה של 'הריסת נכס' או 'פגיעה בו', כמשמעות מושגים אלה בהלכה הפסוקה, בכל הנוגע לעבירה הקבועה בסעיף 452 לחוק העונשין, המיוחסת לנאשמת בכתב הקובלנה.

אימרתיה של הנאשמת, ביחס לקובל בנוגע לזיוף הצוואה, ככל שהיו כאלה, העברת מסמכים מצידה, או מצד מי מטעמה, למח"ש, כל אלה אינם עולים כדי 'הריסת נכס' או 'פגיעה בו', על פי הדין; ואף אין המדובר ב'נכס', במובן הוראת סעיפים 34 כד ו- 452 לחוק העונשין.

ה'נכס' שנפגע, הוא, לפי הנטען בכתב הקובלנה, שמו הטוב של הקובל, אך לשם ההגנה עליו, קבע המחוקק הסדר חוקי ספציפי, בדמות של חוק איסור לשון הרע, ולכך מייחד הקובל טענות דומות, להן יתייחס ביהמ"ש, בדיון מפורט נפרד בהחלטה זו (להגדרת רכיבי העבירה, ראו: י. קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק שני, הדין בראי הפסיקה, מהדורה 2005, בעמ' 1009-1005).

הוא הדין לגבי רכיב עובדתי נוסף הקבוע ביסודותיה של העבירה, רכיב ה'נזק'. הקובל מייחס לנאשמת את עבירת ההיזק בזדון וטוען לנזק ממזין שנגרם לו כתוצאה ממעשיה. לפי הדין, הנזק צריך שיהיה מכוון ל'נכס' שניזוק כתוצאה ממעשיו של הנילון. אין המדובר בתביעה אזרחית וגרימת נזק ממזין עקיף שנגרם לקובל כתוצאה מהמעשים הנטענים.

עוד אציין, כי אין בכתב הקובלנה טענה בדבר היות המעשים, מעשים שנעשו "במזיד" כדי לבסס את היסוד הנפשי הנדרש לצורך השתכללותה של עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

לפיכך, לקביעתי, אין בעובדות שמייחס הקובל לנאשמת בקובלנה המתקנת אף אם יוכחו, עבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

לשון הרע:

הקובל מייחס לנאשמת בנוסף עבירות לפי חוק איסור לשון הרע.

בסעיף 8 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, נקבע כדלקמן:

"עבירה בשל לשון הרע לפי חוק זה תהא בין העבירות שבהן רשאי הנפגע להאשים על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט."

עבירת לשון הרע מוגדרת בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע בזו הלשון:

"המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר זולת הנפגע, דינו - מאסר

עמוד 7

שנה אחת."

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר מהו מעשה לשון הרע באופנים הבאים:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

לאחר שבחנתי את העובדת המיוחדת לנאשמת בכתב הקובלנה, לא מצאתי כי יש בעובדות כתב הקובלנה המתקנת, הנוגעות לאותם האישומים בהם יוחסו לנאשמת עבירות של פרסום לשון הרע, כדי להקים את יסודותיה העובדתיים של העבירה הקבועה בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.

כאמור בעובדות כתב הקובלנה, מאשים הקובל את הנאשמת בהפצת אמירות שקריות לכאורה על ידי הנאשמת, בהזדמנויות הבאות:

- במסגרת דוא"ל ששלחה הנאשמת למח"ש.
- במסגרת דוא"ל ששלחה עו"ד קבסה ממשרדה של הנאשמת למח"ש.
- טענות שנאמרו במסגרת הבקשה לסילוק הקובלנה על הסף ונספחיה.

אף מבלי להיכנס לבחינת השאלה, האם הדברים שנאמרו על הנאשמת עונים על הגדרות "לשון הרע" על פי החוק, וגם אם נניח לצורך הדיון בלבד, כי הדברים שנאמרו מפיה של הנאשמת, אכן מהווים לשון הרע (ואיני סבור כי זה המצב), הרי שעדיין לא מתקיימים יסודות עבירת לשון הרע, וזאת מהטעמים הבאים.

להלן אבחן ואתייחס לכל אחד מהאירועים המיוחדים לנאשמת:

דוא"ל שהעבירה הנאשמת למח"ש -

הוראת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע מקימה לנאשם בעבירת פרסום לשון הרע, את הגנת תום הלב, בין היתר, במקרה בו מוגשת תלונה "לרשות המוסמכת לקבל תלונות", וכך קובעת הוראת סעיף 15 (8) לחוק:

"(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה."

לפי כתב הקובלנה, הנאשמת העבירה מידע ופרטים ליחידה החוקרת אודות חשדות הנוגעים לקובל בדבר זיוף צוואה.

אין טענה כי עשתה זאת "בכוונה לפגוע" בקובל, כדרישת הוראת סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, המיוחסת לנאשמת בכתב הקובלנה. מהחומר שבפני ביהמ"ש עולה, כי הנאשמת מסרה מידע שברשותה למח"ש במסגרת חקירה שהתנהלה כנגד הקובל ואחותו.

כמו כן, אין טענה, כי הנאשמת הפיצה מידע זה ברבים, חוץ מלרשות המוסמכת לחקור את העניין.

זאת ועוד, עובדתית, אין חולק, כי כנגד הקובל הוגש משפט פלילי בחשד לזיוף נשוא התלונה. עוד אין חולק, כי המשפט תלוי ועומד ומתנהל בבית משפט זה. כפי שיובהר בהמשך, הגם שלקובל עומדת חזקת החפות, יש בכך כדי לחזק את תלונת הנאשמת נגדו וללמד על אינטרס ציבורי שעמד ביסוד תלונתה וכן ללמד בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגדו.

עוד יצוין בהקשר זה, כי הקובל נמנע מציון עובדה זו במסגרת טענותיו ואף לא הציג את כתב האישום שהוגש נגדו, או כל מידע אחר מהתיק האמור, כדי להראות שאין אמת בדברי הנאשמת על מנת לקעקע את תום ליבה (ראו ההגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע המכילה רכיב של תום לב).

בנסיבות אלה, נעדר כתב הקובלנה יסוד הנפשי הנדרש לשם השתכללותה של העבירה.

כמו כן, חוסים דבריה של הנאשמת ומעשיה תחת הגנת הוראת סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע, ועל כן, אף אם יוכחו, אין הם מהווים עבירה על החוק.

דוא"ל למח"ש מטעם עו"ד זוהר המדיני-קבסה, ממשרדה של הנאשמת -

בעניין עובדות אלה, אני חוזר על קביעותיי לעיל באשר ליסודות עבירת לשון הרע בעניין הכוונה, מהות הפרסום וההגנה.

עוד אוסיף בעניין זה, כי הקובל מבקש לייחס לנאשמת אחריות פלילית על מעשים שלטענתו, נעשו על ידי אדם אחר, במקרה זה, עורכת דין ממשרדה של הנאשמת.

כך או כך, וגם לו היה הקובל מוכיח, כי המעשים בוצעו על ידי הנאשמת באמצעות שלוחתה, אין בכך כדי לשנות מהעובדה, כי יסודות עבירות לשון הרע המיוחסות לנאשמת אינם משתכללים לכדי עבירה.

טענות הנאשמת בבקשה לסילוק על הסף -

הקובל תיקן את כתב הקובלנה, והוסיף עבירה נוספת של לשון הרע, וזאת עקב טענותיה של הנאשמת במה שכונה על ידה בקשה לסילוק על הסף.

בעניין זה יצוין, כי החוק מכיר בזכותה של הנאשמת, כבעלת דין, לטעון טענות ולהפנות לראיות שונות מטעמה, העשויות להוכיח את חפותה, מפני ההאשמות המיוחסות לה, על ידי הקובל, מבלי שדברים אלו ישמשו פרסום העולה לכדי עבירה (סעיפים 13 (5) ו- 15 (5) (א) לחוק איסור לשון הרע).

מכל מקום, גם במקרה זה, לא מתקיימים היסודות שבעבירת איסור לשון הרע הקבועה בסעיף 6 לחוק, המיוחסת לנאשמת בכתב הקובלנה.

לסיכום בעניין זה, הגשת החומרים והפנייה של הנאשמת למח"ש, נעשתה מתוך כוונה לדווח על ביצוע עבירה לכאורה מצד הקובל ואחותו. היא נעשתה על מנת לספק ראיות המבססות את התלונה ולא מתוך "כוונה לפגוע", כדרישת רכיבי העבירה המיוחסת לנאשמת.

יצוין, כי פנייתה של הנאשמת למח"ש הובילה בסופו של יום להגשת כתב אישום בהליך משפטי אשר נמצא בשלבי סיום בימים אלה, משמע, לא היה מדובר בתלונת שווא מצד הנאשמת, קיים אינטרס ציבורי וישנה תשתית ראייתית לכאורית לתלונה, דבר המחזק את העדר הכוונה הפלילית שעמדה מאחורי הדיווח של הנאשמת למחלקה לחקירות שוטרים.

כמו כן, הנאשמת לא פרסמה את המידע אשר היה בידיה, אלא מסרה אותו לרשות חוקרת, ולימינה הגנה ספציפית בה חוסים מעשיה.

לאור כל האמור, אני קובע כי העובדות המיוחסות לנאשמת בכתב הקובלנה, אף אם יוכחו, אינן מהוות עבירות לפי חוק איסור לשון הרע.

כעת אעבור לבחון את עבירת 'גילוי סוד מקצועי' אותה ייחס הקובל לנאשמת בכתב הקובלנה.

עבירת גילוי סוד מקצועי

בפתח הדיון, אציין כי עבירה זו לא יוחסה באופן הראוי והנדרש בכתב הקובלנה, הקובל לא ציין את הוראת חיקוק זו

במסגרת האישומים המיוחסים לנאשמת, אלא רק כחלק מעובדות כתב האישום.

להוראות החיקוק המיוחסות לנאשמים יש חשיבות רבה להשלמת תמונת ההתרחשות המתוארת בעובדות כתב האישום והן לצורך יכולתו של הנאשם להתגונן מפני כתב האישום.

"הוראות החיקוק", אף שפירוטן בכתב האישום נושא היום אופי פורמלי בעיקרו, עדיין שמור להן תפקיד ענייני בכך שהן 'משלימות' את תמונת ה'התרחשות' המיוחסת לנאשם בפרשת העובדות, קובעות 'מסגרת' לראיות שתביא התביעה ועל פיהן נקבעת סמכותו העניינית של בית המשפט. חוסר דיוק בציון הוראת החיקוק, עלול להטעות את הנאשם ולהניעו לנקוט קו הגנה, שאינו הולם את הוראת החיקוק 'האמיתית' אליה מתכוונת התביעה; ויחד עם זאת, להקים בסיס לטענות כנגד הרשעה בעבירה אחרת ובדבר העונש הצפוי בעקבות ההרשעה" (קדמי שם, בעמ' 935).

יחד עם זאת, מצאתי לנכון לבחון בכל זאת את העבירה המיוחסת לנאשמת בעניין זה, כחלק מהחלטה זו.

הקובל מייחס לנאשמת עבירה של גילוי סוד מקצועי בנוגע למעשה של קבלת מידע מבנקים הנוגעת לתנועות בחשבון הבנק של המנוחה ז"ל (אימו של הקובל - ש.ב.), למרות שלא היה בידה צו בית משפט כנטען על ידה, וכי את המידע שקיבלה השתמשה והפיצה לכל מי שביקשה את תמיכתו.

עבירת גילוי סוד מקצועי קבועה בסעיף 496 לחוק העונשין וכך הוא לשונה:

**"המגלה מידע סודי שנמסר לו אגב מקצועו או מלאכתו, שאינו סוד רשמי כמשמעו
בסימן ה' לפרק ז', ואינו נדרש לגלותו מכוח הדין, דינו - מאסר ששה חדשים."**

עבירת גילוי סוד מקצועי לפי הוראת חוק זו, היא עבירה שתכליתה מניעת ריגול מסחרי או תעשייתי. כך נפסק בע"פ 981/98 קואופרטיב הנמל החדש בע"מ נגד אפרים קאושינסקי ואח' (16.5.00) (הדגשות שלי - ש.ב.):

"תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, בפסק דינו בעניין ע"פ מרדכי הר טוב נגד יו-ליין בע"מ ואח', דינים מחוזי, כרך לב' (1), 392, כי תכלית חקיקתו של סעיף 496 לחוק נועדה, בין השאר, למנוע ריגול תעשייתי או מסחרי וחשיפת סודות בתחומי התעשייה והמסחר...סעיף 496 לחוק בא לקבוע איסור על גילוי של מידע סודי שנמסר לאדם אגב מקצועו או מלאכתו. נראה שהמחוקק התכוון לשמור על האינטרסים של הגוף המסחרי או התעשייתי ולהגן עליהם מפני חשיפת סודותיהם, ללא נטילת רשות, על ידי בעלי מקצוע או בעלי מלאכה, שהגופים האמורים הפקידו בידיהם מידע סודי במסגרת יחסי אמן...תכלית חקיקתו של הסעיף נועדה למנוע ריגול תעשייתי או מסחרי בחשיפת סודות בתחומי התעשייה והמסחר. הסעיף נועד להוסיף עבירה על העבירות המנויות בספר החוקים, עבירה שבה בולטת הזיקה שבין המידע הסודי שבידי הנאשם לבין מקצועו או מלאכתו של זה. אין כל הגיון בהרחבת תחומה של העבירה הנדונה, על דרך של פרשנות, על ידי הכנסת אלמנטים הלקוחים מעבירות אחרות לתוך

הגדרת העבירה הספציפית...".

די בכך כדי לשמוט את הקרקע מתחת לעבירה המיוחסת לנאשמת בכתב הקובלנה.

הקובל טוען, כי הנאשמת פנתה לבנקים שונים, בטענה כי בידיה צו שיפוטי המתיר לה לקבל מידע, בנוגע לתנועות בחשבון הבנק של המנוחה, ועל בסיס אמירותיה אלה, העבירו לה הבנקים את המידע אותו דרשה, והיא הפיצה אותו לכל מי שחפצה.

גם אם אניח לצורך הדיון בלבד, כי עובדות אלה הוכחו כנכונות, אין הדבר עולה לכדי עבירת 'גילוי סוד מקצועי' כהגדרתו בחוק וכפי שזה פורש בפסיקה, כמפורט לעיל.

בנוסף, סבורני כי קיים פגם מהותי בנוסח אישום זה. סעיף 85 לחסד"פ, מפרט את תכני האישום הצריכים להופיע במסגרת כתב האישום.

סעיף 85(4) לחסד"פ, קובע כי על כתב האישום להכיל את "**תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם**".

בענייננו, הקובל לא ציין בעובדות כתב האישום בעניין זה עובדות מהותיות כמו **מתי** גילתה הנאשמת אינפורמציה כזו או אחרת; **למי** גילתה את האינפורמציה הזו. כמו כן, כאמור, הקובל לא ציין את הוראת החיקוק הנ"ל כחלק מהוראות החיקוק המיוחסות לנאשמת, כפי שהוא מצווה לעשות לפי הוראות סעיף 85(1) לחסד"פ.

פגמים אלו הינם מהותיים ופוגעים ביכולתה של הנאשמת להתגונן. הקובל מייחס לנאשמת טענות כלליות על גילוי מידע ללא פירוט מדויק באשר **למועדים** בהם נעשו המעשים, **כמות** המעשים, **זהות** האנשים להם גילתה הנאשמת את המידע - כל אלה פרטים מהותיים לאישום, בלעדיהם נפגעת מהותית יכולתה של הנאשמת להתגונן. ודוק: גם אם נניח שהועבר מידע זה, שלא כדין, על ידי הבנקים (ואיני מתייחס או קובע דבר ביחס לאמיתות דברים אלו), חשיפת המידע הסודי לנאשמת, אינו מעשה שנעשה על ידה.

לאור האמור, בשים לב לתכלית עבירת גילוי סוד מקצועי, וכך שהעובדות המופיעות בכתב האישום אינן מהוות מעשה של גילוי מקצועי כמפורט לעיל, ובשים לב לפגמים המצוינים בעניין סעיף זה, אשר הינם מהותיים ופוגעים ביכולת הנאשמת להתגונן, אני קובע, כי העובדות המתוארות בכתב הקובלנה אינן מהוות עבירה של גילוי סוד מקצועי.

סוף דבר:

נוכח כל האמור לעיל, אני מקבל את טענת הנאשמת בהתאם לסעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי, ומורה על ביטול

כתב הקובלנה נגדה.

אשר לבקשת הנאשמת לפסוק הוצאות לדוגמא, סבורני כי יש מקום להטלת הוצאות ריאליות ממשיות במקרה זה.

מהמסמכים אשר הוגשו לביהמ"ש, נראה כי הקובל פועל ללא לאות בהגשת תלונות והליכים משפטיים כנגד הנאשמת, ששימשה כעורכת דין בהליכים שנגעו למשפחתו של הקובל ולקיום צוואת אימו המנוחה ז"ל.

כך למשל, ציינה הנאשמת, כי ציינה את כל חשדותיה למחלקה לחקירת שוטרים על מנת שזו תפתח בחקירה נגד הקובל ואחותו, בטענות לזיוף חתימת אימם המנוחה ז"ל - תלונה שבסופו של יום הובילה להגשת כתב אישום נגד האחרונים בהליך המצוי בשלביו הסופיים בבית משפט זה.

חשוב להדגיש, כי לקובל ואחותו עומדת חזקת החפות, הם לא הורשעו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום שהוגש נגדם בעקבות החקירה שכללה איסוף החומרים שמסרה הנאשמת נגדם. עם זאת, נוכח הרף הראייתי הנדרש לפי הדין בפלילים מהמדינה, לצורך הגשת כתב אישום, המחייב קיומו של יסוד סביר להרשעה המעוגן בתשתית ראייתית לכאורית (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (1996)), ועצם הגשת כתב האישום נגדם, מלמדים על כך, שתלונת הנאשמת כנגדם, מצאה עיגון בתשתית הראייתית הלכאורית, המבססת את כתב האישום, ולצד כל אלה, עומד אינטרס ציבורי אשר חייב את העמדתם לדין.

הנאשמת צירפה מסמכים הנוגעים לתלונות שהגיש נגדה הקובל ללשכת עורכי הדין במחוז חיפה, שם נקבע כי **"בנסיבות המקרה אין מקום לטיפול משמעתי..."**. בוועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין נקבע כי **"הועדה סבורה כי העברת חומר מדין בדלתיים סגורות לגוף חקירה סטטוטורי (מח"ש) הפועל כדין ורשאי לייצג בהליכים המתקיימים בדלתיים סגורות אינה מהווה הפרה של איסור הפרסום...על כן מצאה הועדה שלא התקיימה עבירה אתית..."**.

הקובל לא הרפה והגיש כנגד הנאשמת תלונה למחלקה הכלכלית בפרקליטות המדינה. תלונתו נדחתה וכך נקבע שם:

"תלונתך כנגד הנילונה מתמקדת בהעברת חומרים ע"י מח"ש, בהתאם לבקשה של הנילונה...ובהעברת פרוטוקול דיון מבית המשפט לענייני משפחה בחיפה (הדן בדלתיים סגורות) ע"י הנילונה אל חוקר מח"ש...בעניינינו לא מצאנו חשש כלשהו לכך שוועדות האתיקה שדנו בתלונתך פעלו בניגוד עניינים עת טיפלו בתלונות...בכל הנוגע לתלונותיך הנוגעות להעברת חומרי חקירה מתיק מח"ש לידי הנילונה הרי שלא מצאנו בדבר התנהלות פסולה של הנילונה...בכל הנוגע להעברת פרוטוקול הדיון...אלא שבעניינינו אין מדובר בפרסום הפרוטוקול או בהפצתו לציבור בלתי מסוים, אלא להעברתו לגוף חקירה הפועל על פי דין...עוד יוזכר, כי העברת הפרוטוקול...קידמה את החקירה הפלילית, עד שבמעלה הדרך הוגש אמנם כתב אישום נגדך ונגד אחותך..." (ההדגשות שלי - ש.ב.).

מדברים אלו עולה כי גורמי חוק שונים, ובהם, לשכת עורכי הדין על ערכאותיה, ופרקליטות המדינה, השיבו לתלונות זהות לאלה מושא הקובלנה, והובהר לקובל, כי לא נפל כל פסול, במעשיה של הנאשמת, מהטעמים המפורטים בתשובתם.

יודגש, כי לפי קביעותיהם, חוסר הפסול לא עלה אף כדי עבירת משמעת. למרות זאת, בחר הקובל להגיש כתב קובלנה פלילי כנגד הנאשמת, בו הרף הנדרש גבוה הרבה יותר מהליך משמעת.

עוד מסרה הנאשמת, כי הקובל הגיש במקביל לקובלנה זו תביעה כספית אזרחית נגדה בבית המשפט השלום בתל אביב.

הנאשמת צירפה מסמכים המעידים על כך שהקובל הגיש עוד קובלנות שונות לבית המשפט השלום בתל אביב כנגד נקבלים שונים, ונראה כי יש ממש בדבריה, כי הקובל משתמש בהליך פלילי רב העוצמה, של קובלנה פלילית, השמור למקרים החריגים בהם ישנו בסיס איתן לכך, בשיטתיות (ראו גם הנאמר בבש"פ 3503/91 **שוברט נ' צפיר** (1992)).

עוד לקחתי בחשבון את הדיונים שנערכו וכן את כתבי הטענות והיקף העבודה לה נדרשה הנאשמת על מנת להתמודד עם האישומים נגדה.

לאור האמור, אני מחייב את הקובל לשלם לנאשמת הוצאות משפט בסך של 10,000 ₪.

ההוצאות תשולמנה בתוך 30 יום ומאותו מועד הן תישאנה ריבית והפרשי הצמדה עד לתשלומן בפועל.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

**ניתנה היום, י"א תשרי תשפ"א, 29 ספטמבר 2020,
בהעדר הצדדים.**